

Versos amb mesura

Poesia

El crim perfecte

Jep Ferret

Edicions 62. Barcelona, 2006

Jordi Llavina

El primer llibre de Jep Ferret opta per la mesura com a valor formal, la sensibilitat com a actitud estètica i la delicadesa com a concreció expressiva. Com diu Jaume Subirana al pròleg, darrere s'hi endevina una feina ingent d'escriptura de versos i, encara més, de lectura de poesia. De composició pacient i de tria laboriosa. El llibre ja no és, per això, aquell "recull de versos per es-

criure" a què al·ludeix el poeta, conscient que l'escriptura lírica és un aprenentatge interminable (Espriu ho repetia del dret i del revés). No és un llibre per fer, sinó una obra perfeta, si se'm permet el joc de paraules. Potser les coses no són senzilles, com proclamen els versos de *La vida quotidiana*. Però, com a mínim, Jep Ferret les hi presenta. Versos complexos servits amb claredat de forma, sempre amb l'imperatiu de la contenció, de dir el màxim fent servir el mínim de tinta (*Gavina*, per exemple). Les coses, apuntades amb una senzillesa que commou: "Els anys, com una rosa, / se't pansiran tot d'una".

L'última part del llibre consisteix en un suggestiu exercici de metapoesia. Ferret recorre al centó. Aplega versos de Carner, d'Espriu, de Salvat-Papasseit, de Ferrater i de Vinyoli, i en fa poemes nous, originals, que sonen indefectiblement a aquests poetes. No és un pastitx, sinó una precisa escriptura de laboratori. A mi, però, aquesta secció m'ha interessat menys que les tres anteriors, en què el poeta adopta gairebé sempre formes breus (quartets, tankes i haikus, entre altres; a banda, un sonet shakespearà). Tot i que Teixidor no és un dels autors homenatjats, el llibre m'ha fet pensar en la poesia de l'autor de Fluvià. La bellesa concisa,

l'aigua de la consciència que tot d'un plegat s'enterboleix (el poema *La corda*, posem per cas, ben torbador). L'estrofa final de *Natura morta* la podria haver escrit Agelet i Garriga. Ferret coneix molt bé la tradició pròpia. Encara els poemes *Primavera* i *Tardor* perquè són complementaris. El *crim perfecte* és, per descomptat, el del temps damunt les seves preses. El rigor formal no ens distreu l'atenció respecte a les veritats revelades. Una actitud escèptica treu el nas en les invocacions del poeta a l'eternitat. El llibre ressegueix el cicle de l'any (meteorològic i cultural). Sembla una obra que arribi de puntetes. Però s'imposarà, perquè és notable.